

ντέφι

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΚΟΡΟ ΜΕ ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΣΟΥ

ΓΙΑ
ΤΟ
ΜΑΝΟ
ΛΕΑΟ

ΑΣ ΚΟΜΠΑΡΕΙ
Ο ΑΝΤΑΜΟ

100 ΔΡΧ.

120 ΜΕΡΕΣ ΣΤΑ ΓΟΜΟΡΑ

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΣ ΚΩΣΤΑ;
ΘΑ ΔΙΔΕΙΝΕ ΤΑ "ΒΡΩΜΙΚΑ"
ΜΑΓΑΖΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΚΑ

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!...
ΠΑΡΑΛΙΓΟ
ΝΑ ΠΩΓΟΥΜΕ
ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ

ΕΓΩ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ
ΝΑ ΠΩΓΩ ΣΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ
ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΤΙΠΟΤΑ! ΤΩΡΑ
ΧΑΝΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥ-
ΤΑΙΑ ΜΟΥ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΧΟΥΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΥΡΙΕ
ΚΟΒΟΥΜΕ, ΣΤΑΜΑΤΑΜΕ,
ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ
ΣΑΥΤ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΧΕΣΑΜΕ,
ΤΑ ΟΥΦΟ ΤΑ ΚΛΙΣΑΜΕ,
ΤΙΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ ΤΙΣ
ΜΑΖΕΨΑΜΕ, ΤΟΥΣ
ΜΠΑΡΟΒΙΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΠΕΡΙΟΡΙΣΑΜΕ.
ΤΙ ΑΛΩ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΣ;

Ν'ΑΚΟΥΜΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΑΠΟ
ΤΟ ΡΑΔΙΟ, ΟΠΩΣ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ:
"ΜΙΝ ΙΦΙΝΙΤΙ ΤΙ ΣΚΙΠΙΔΗ ΣΙΣ
ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ ΠΙΡΤΙ ΣΙΣ
Ι ΒΡΙΜΙ ΜΠΙΝΙ Ι ΠΙ ΤΙ
ΠΙΡΙΘΙΡΙ"

"Η ΤΟ ΑΛΛΟ:
"ΠΙΤΙΣΤΙ ΤΙ ΔΙΝΤΡΙ
ΠΙ ΙΝΙ ΙΞΙ ΙΠΙ ΤΙΝ
ΣΠΙΤΙ ΣΙΣ"
"Η ΤΟ:
"ΠΡΙΣΤΙΤΙΨΤΙ ΤΙ
ΔΙΞΙΣ
ΤΙ ΔΙΞΙΣ ΔΙΝΙ
ΣΙΙ"

ΧΑΧΑΧΑ
ΧΑΧΑΧΑ

ΚΩΣΤΑ
ΑΠΟΨΕ ΓΟΥΣΤΑΡΩ
ΚΡΑΙΠΑΛΗ, ΕΚΛΥΤΟ
ΟΡΓΙΑ, ΑΚΟΛΑΣΙΑ
ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ
ΑΜΑΡΤΙΑ
ΑΣΕΛΓΕΙΑ

ΕΝΤΑΞΕΙ!
ΘΑΣΕ ΠΑΡ
ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΣΟΧΟ, ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ
ΚΑΖΑΜΠΛΑΥΚΑ,
ΣΤΟ ΧΟΓΚ-ΚΟΓΚ,
ΤΟ ΜΑΚΑΟ, ΤΟ ΜΠΡΩΞ
ΣΤΟ ΣΙΚΑΤΟ,
ΔΗΛΑΔΗ: ΘΑΣΕ
ΠΑΡ ΣΤΗΝ
ΠΛΑΚΑ

ΦΥΓΑΜΕ! ΠΑΜΕ!
ΠΑΜΕ ΕΚΕΙ ΠΩ ΞΕΚΟΙΛΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΑΝΥΠΟΠΤΟΙ ΔΙΑΒΑΤΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ
ΠΡΕΖΑ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΗΕΥΧΙΑ ΤΗΣ
ΝΥΧΤΑΣ ΞΕΣΚΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ
ΚΡΟΤΑΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΑΜΕ ΝΑ ΕΥΘΩΜΕ
ΜΕ ΤΑ ΑΧΑΛΙΝΩΤΑ ΣΤΙΦΗ
ΠΩ ΠΟΔΟΠΑΤΩΝ ΚΑΘΕ
ΒΡΑΔΥ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ
ΑΘΩΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ, ΠΑΜΕ ΝΑ
ΒΥΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΒΡΩΜΕΡΟ
ΡΥΤΧΟΣ ΜΑΣ ΣΕ ΖΕΣΤΗ
Η ΡΟΔΙΝΗ ΣΑΡΚΑ
ΓΥΜΝΩΝ
ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΠΑΜΕ ΝΑ
ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ
ΑΠΟΒΡΑΣΜΑΤΑ,
ΣΑΝ ΚΑΤΑΚΑΘΙΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΝΑ ΚΥΛΙΣΤΩΜΕ
ΣΤΗ
ΛΑΣΠΗ

ΝΑ
ΓΙΝΩΜΕ
ΝΟΜΟΙ
ΝΤΑΒΑΤΣΗΔΕΣ
ΒΙΑΣΤΕΣ
ΝΑ
ΠΕΣΟΥΜΕ
ΧΑΜΗΛΑ

ΓΟΥΣΤΑΡΩ
ΡΕ ΠΡΩΤΗ
ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ
ΚΕΦΑΛΕΣ
ΘΑ ΓΙΝΕΙ
ΣΟΔΟΜΑ
ΓΟΜΟΡΑ

SPILIA TU SOKRATI
TA TSOKARA
TU SOKRATI
TAKATA TU SOKRATI

ΓΚΡΙΚ
ΦΟΛΚ
ΝΤΑΝΣΕΣ

ΕΔΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ
ΑΝΤΡΕΣ ΤΗΣ
ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΗΣ
ΦΡΟΥΡΑΣ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ;

ΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΗ Η
ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ

ΠΑΝΚ
ΕΙΝΑΙ
ΠΑΝΚ

ΦΛΟΚΑΤΙ ΑΛΛ ΓΟΥΛΕΝ

PROPOSITIONAL
ΓΚΡΙΚ
ΦΑΙΝ
ΦΟΥΝΤ

DAM
ΝΙΟΥ ΓΟΥΕΙΒ
ΚΙ ΕΤΣΙ

ΕΔΕ
ΕΙΝΑΙ
ΤΟ
ΒΑΡΒΑΚΕΙΟ;

ΑΧΤΟΥΓΚ
ΑΧΤΟΥΓΚ
ΕΞΕΙΣΟΙ
ΔΥΟ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΕΧΩ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟ
ΤΟΥ ΙΚΑ
ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΕ
ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΚΑΡΤΑ
ΑΛΛΑ
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ...

ΜΕΣΑ
ΓΙΑ
ΕΞΑΚΡΥΣΤΗ

ΚΙΟΜΟΣ!
Η ΠΛΑΚΑ ΔΙΑΤΗΡΕΙ
ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ
ΚΑΛΗ ΕΠΟΧΗ
ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΝΤΕΦΙ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΤΗΛ. 3645.582
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 8643.852

ΕΚΔΟΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΕΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΜΟΙΡΑΣ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ
ΣΤΕΜΗ ΣΚΟΥΡΑΕΤΟΥ
ΝΙΚΟΣ ΣΑΒΒΑΤΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΣΟΝΑΣΙΟΣ
ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ
ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΟΥΛΙΟΥ 10
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΩΝΑ
ΤΗΛ. 2513.308
ΑΤΕΛΙΕ
ΑΚΜΗ
ΚΕΡΑΜΙΚΟΥ 51

ΤΕΥΧΟΣ 3
10-11/82
ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	1
Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΤΗΤΑ	3
ΣΧΟΛΙΑ	4-11
ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΝΟ ΛΟΪΖΟ	12-14
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΟΣ	15-18
ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ	19-21
ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ	22-23
ΟΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΟΙ-ΒΛΑΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ	
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ	24-27
23ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	28-30
ΜΑΡΚΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ	31-36
ΣΒΗΝΕΙ Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΞΕΦΤΑΕΙ	37
ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ	38-39
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΜΙΑ ΝΤΙΒΑ	40-41
ART PEPPER	42-44
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	45-49
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ	50-51
Η ΜΝΗΜΗ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ	52-55
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ	56-57
ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ	58-59
ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ	60-65
ΓΡΑΜΜΑΤΑ	66-71

ΓΙΑΤΙ ΑΡΓΟΥΜΕ

Παρ' όλο που η αρχική μας επιθυμία ήταν να βγάσουμε το ΝΤΕΦΙ κάθε μήνα, μέχρι τώρα δεν τα καταφέραμε. Για ένα βασικό λόγο: ενώ δεν αντιμετωπίζουμε πρόβλημα ύλης, υστερούμε οργανωτικά. Ειδικά για το τρίτο τεύχος, η μεγαλύτερη καθυστέρηση έχει να κάνει με το φόρτο των 2 συναυλιών του Λυκαβηττού και την σωματική κόπωση που άφησαν πίσω τους.

Θα προσπαθήσουμε σιγά - σιγά να εξασφαλίσουμε μια ταχτικότητα, που να μας βολεύει όλους, κι εσάς που το διαβάζετε κι εμάς που το γράφουμε.

Φωτογραφίες εξωφύλλου: Ο Γιώργος Κόρος σε μια εκδήλωση στη Δαύλεια (Φωτ. Σ. Ελληνιάδης) Πάνος Γαβαλάς - Ρία Κούρτη στο Λυκαβηττό (Φωτ. Προβολή) Μάνος Λοίζος.

Συνδρομές:

Εσωτερικού για ένα χρόνο	1.200 δρχ.
Για έξη μήνες	600 δρχ.
Επιχειρήσεις	2.500 δρχ.
Σπουδαστές Ωδείων	900 δρχ.

Εμβάσματα - Επιταγές:

Γιάννης Διαμαντόπουλος
Εθνάρχου Μακαρίου 30
Λυκόβρυση

ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟ
ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΛΑΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

BELLE MAISON

ΦΩΚΑΙΑΣ 6 (ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ) τηλ. 8819830-8837752

ΚΑΙ ΕΝΩ Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΓΥΝΩΣΤΗ ΣΑΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ
ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ, ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΜΑΣ ΣΑΣ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ...

BELLE MAISON

ΓΙΑ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΤΕ ΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟ ΒΡΑΔΥ
ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΑΝΕΞΟΔΟ ΦΙΝΑΛΕ

τραγουδούν:

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΜΕΛΗ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΓΙΑΦΑ ΣΑΝΤΥ ΚΑΡΑΙΣΚΟΥ Κ.ΔΑΒΒΕΤΑΣ

παιζουν:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ - ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
(ακορντεον) (κλαρίνο)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΘΙΕΛΗΣ - ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΑΡΜΑΓΟΣ
(μπασο) (ακουστ. κιθάρα)

Τ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ - Σ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ - Ζ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ
(ντραμς) (μπουζουκι) (μπαγλαμαδακι)

ΤΙΜΗ ΦΑΓΗΤΟΥ δρχ. 750

ΤΙΜΗ ΠΟΤΟΥ δρχ. 450

«ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ»

ART PEPPER

Πεθαίνοντας στο Λος Άντζελες...

Του David Keller

Ο κόσμος έχασε έναν από τους πιο λυρικούς άλτο-σαξοφωνίστες όταν πέθανε ο Art Pepper από εγκεφαλική αιμοραγία σε ηλικία 56 ετών. Τον περασμένο Μάη, είχα πάρει μια συνέντευξη από ένα ξεκούραστο και ήρεμο Pepper στο σπίτι του στο Valley. Πίνοντας καφέδες, η συνέντευξη τράβηξε σε μάκρος κι όταν έμεινα από ταινίες, ο Pepper μούδωσε απ' τις δικές του και συνεχίσαμε. Μέσα στο μικρό του σπίτι, γεμάτο από εξωτικά ενθύμια απ' τα ταξίδια του, ο Pepper έπλαθε συναρπαστικές ιστορίες. Η κάθε ερώτησή μου πυροδοτούσε μια αλυσίδα απαντήσεων μέχρις ότου ύστερα από 15 λεπτά, μ' ένα γατίσιο χαμόγελο, να επιστρέψει στο κυρίως θέμα.

Πιθανά να είχε συνεχίσει με τα δικά του αν η γυναίκα του, Laurie, δεν επέστρεφε για να του θυμίσει τρυφερά για την βραδυή του παράσταση στου Donte.

Τώρα που τον σκέφτομαι, θυμάμαι μια σκηνή από το καινούργιο ντοκιμαντέρ του Art Pepper, *Σημειώσεις Από Ένα Τζαζίστα που Επιβίωσε*. Σ' αυτό ο Pepper, είναι ολοκληρωτικά απασχολημένος με το γυάλισμα των παπουτσιών του. Χτυπώντας τη βούρτσα, τα γυαλίζει με ζήλο καθώς ο συνομιλητής του τον ρωτάει εάν είναι πάντοτε —μετά από μια παράσταση— τόσο χαμένος και πεσμένος.

Από πολλές πλευρές, αυτό ήταν κάποια μεταφορά για τον Pepper. Όταν βρισκόταν κάτω από το πάλκο, πολύ συχνά βούλιαζε στα βάθη μιας τόσο μεγάλης κατάθλιψης που φαίνεται ότι μόνο τα ναρκωτικά τον βοηθούσαν.

Εδώ και λίγο καιρό η ζωή του δεν ήταν πια τόσο γεμάτη πίκρες. Κατάφερε να ξεπερνά τις κακοτοπιές με τη δική του θέληση και με τη βοήθεια της γυναίκας και μάνατζέρ του Laurie συν κάτι παλιές ταινίες και τα σπορ στην τηλεόραση, τις δυό του γάτες και την αγαπημένη του βούρτσα των παπουτσιών.

Από την επιστροφή του στη σκηνή στα τέλη της δεκαετίας του 1970, ο Pepper έπαιζε μουσική με όση δύναμη είχε. Χρειάστηκε να ξοδέψει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του (έζησε συνολικά 56 χρόνια) για να φτάσει σ' αυτό το σημείο και τα λοξοδρομίσματά του σ' αυτή την πορεία είχαν τρομερές διαστάσεις.

Σαν παιδί ο Pepper μεγάλωσε στο San Pedro από μια ψυχρή άκαρδη γιαγιά. Η μητέρα του είχε προσπαθήσει να κάνει έκτρωση από μόνη της και ο πατέρας του που δούλευε στο εμπορικό ναυτικό έλειπε τον περισσότερο καιρό. Αργότερα μετακόμισαν σε γειτονιές γύρω απ' το Watts όπου, παρά

την εύθραυστη υγεία του ο Pepper διακρίθηκε ιδιαίτερα στο σχολείο. Αν και ο πατέρας του τον ενθάρρυνε να γίνει μηχανικός, ο νεαρός είχε άλλες ιδέες. Σε μια κατά τ' άλλα μίζερη και δυστυχισμένη παιδική ζωή, η μουσική αποτέλεσε μια διέξοδο.

Με πολύ λίγη πρακτική εξάσκηση (κάτι που ισχυριζόταν, ότι σπάνια έκανε), ο Pepper τόλμησε να μπει στον «άλλο κόσμο» των νάιτ-κλαμπς των μαύρων στην περιοχή του Λος Άτζελες.

Στην Κεντρική Λεωφόρο, ο Pepper γοητεύτηκε από τον κόσμο της τζαζ. Η Κεντρική Λεωφόρος στις αρχές της δεκαετίας του 1940 ήταν στο κέντρο μιας πολιτιστικής αναγέννησης και, μεγάλα ονόματα, όπως οι Art Tatum, Ben Webster, Coleman Hawkins, Johnny Hodges, Lester και Lee Young και Lucky Thompson ανάμεσα σ' άλλους, έπαιζαν εκεί σε μόνιμη βάση. Ο Pepper άρχισε να κάνει τα πρώτα δοκιμαστικά του βήματα σ' αυτή τη σκηνή. Στην αρχή τον κόντραραν για το νεαρό της ηλικίας του, το λευκό του δέρμα και το παλιό του πνευστό. Αυτός όμως επέμεινε και στα δεκάξι του άρχισε να παίζει στη μπάντα του Gus Arnheim. Σύντομα «αποφοίτησε» και από το γκρουπ του Lee Young και καταξιώθηκε κοντά στον Benny Carter.

Ο Pepper διευκρινίζει, «όταν πρωτοβγήκα στην κεντρική Λεωφόρο ήμουν νευρικός. Δεν είχα καθόλου αυτοπεποίθηση. Τότε ανακάλυψα το Ritz Club στην Άβαλον, λίγες πόρτες μακριά από την Κεντρική Λεωφόρο, απέναντι απ' το Chicken Shack».

«Το Ritz ήταν όμορφο. Κατέβαινες τα σκαλιά και βρισκόσουν μπροστά σ' αυτό το μέρος, με τις μεγάλες βαριές θεατρικές κουρτίνες στη σκηνή. Και όλος ο χώρος μύριζε κάπνα, οινόπνευμα, άρωμα και αποσμητικό ουρητηρίων».

«Στην αρχή μ' ενοχλούσε η κατάσταση. Πάντοτε αργά το βράδυ, όταν εμφανιζόμουν κάποιος θάλεγε «ρε, για κοιτάξτε το λευκό νεαρό, μ' αυτό το όργανο. Τι είν' αυτό; Πνευστό; Μπορείς να το παίζεις»; κι εγώ θα απαντούσα «μάλλον». Κατόπιν θα προσπαθούσα να φανώ ψυχραιμος. Με δούλευαν κανονικά. Αλλά ποτέ με την ταξική έννοια. Όταν ένοιωθαν ότι το αστείο ήταν λίγο χοντρό ή κάτι τέτοιο, ερχόντουσαν και μούλεγαν «εντάξει, ησύχασε. Έτσι μιλάμε εμείς.» Τότε καταλάβαινα ότι ήμουν εντάξει».

«Όταν ήμουν με τον Lee Young παίζαμε swing. Ο Avery Parrish έπαιζε το "After Hours" στο πιάνο, ένα αργό, υπέροχο blues που τώρα είναι πασίγνωστο. Υπήρχαν κι άλλοι, όπως οι Wynonie Harris, Herb Jeffries, Billy Eckstine και Sarah Vaughan».

«Περίπου εκείνο τον καιρό συνάντησα τον Zoot Sims. Ήταν από το L.A. και έμενε πολύ κοντά μου.

Σε υπερένταση και καταϊδρωμένος, ο Art Pepper δεν είχε ακόμα παίξει ούτε μια νότα.

Από το πάλκο, κοίταξε κάτω τους θαμώνες της πρώτης του βραδιάς στο τζαζ κλαμπ Fat Tuesday's του Μανχάταν. «Να ξέρατε το δρόμο» τους είπε, «τι πέρασα για να φτάσω εδώ».

Μπορεί να μην ήξεραν τις άγριες λεπτομέρειες αυτού του δρόμου: άφθονο ποτό στα 15 του, ηρωινομανής στα 25, δύο κατεστραμένοι γάμοι (η πρώτη του γυναίκα τον χώρισε, η δεύτερη πέθανε από καρκίνο), 10 χρόνια σε νοσοκομεία, φυλακές και ιδρύματα, αρρώστιες (ανάμεσα στ' άλλα έπασχε από κήρωση του ήπατος και κήλη, που η κακή φυσική του κατάσταση δεν επέτρεπε να χειρουργηθεί), κατάπτωση (έκοψε όλα τα ναρκωτικά και το ποτό, αλλά έπαιρνε μεθαδόνη και αντικαταθληπτικά) και απόγνωση.

Μπορούσαν όμως να δούνε μερικές από τις καταστροφές αποτυπωμένες στο πρόσωπο του, που ήταν τεντωμένο και ωχρό κάτω από τα κοντοκομμένα μαλλιά του, σχεδόν σαν μούτσουνα θανάτου. Και μπορούσαν ν' ακούσουν κάτι απ' τον πόνο του στα παθιασμένα και γεμάτα ψυχή σολαρίσματα που ξεχύθηκαν από το άλλο σαξόφωνο του Pepper όταν το έπιασε στα χέρια του.

Στα 54 του χρόνια, ο Art Pepper επέστρεψε...

«Κάθε παράσταση που δίνω μπορεί να είναι κι η τελευταία μου. Έχασα τόσο πολύ χρόνο και δεν απομένει πολύς. Ό,τι είναι να γίνει θέλω και πρέπει να γίνει τώρα».

Μάης '80.

(Απόσπασμα) Christopher Porterfield

Ζούσε με την οικογένειά του σ' ένα γκαράζ. Το πάτωμα του γκαράζ ήταν βρώμικο αλλά στρώναν μια κουρελού πάνω του. Κι είχε κι εκείνο το παλιό πνευστό. Ο Zooi καθόταν κρατώντας το πνευστό του τελείως προς τα πλάγια σαν τον Prez (Lester Young). Και τότε έπαιζε όλα τα σόλο του Prez νότα προς νότα».

Το 1943, αφού έπαιζε σε διάφορες μπάντες της Central Avenue, ο Pepper μπήκε στην ορχήστρα του Stan Kenton. Αλλά στα 18 του τον κάλεσαν στο στρατό για να καταλήξει να παίζει στη στρατιωτική μπάντα στο Λονδίνο. Εκεί δούλεψε σαν σολίστας με την ορχήστρα του Ted Heath παρέα με το παιδί-θαύμα Victor Feldman.

Μετά τον πόλεμο ο Pepper έπαιζε και ηχογραφούσε με τον περιπετειώδη Kenton για τα επόμενα πέντε χρόνια. Η καριέρα του φαινόταν να παίρνει την πάνω βόλτα. Το 1951 και το 1952 ψηφίστηκε από τους αναγνώστες του Down Beat σαν δεύτερος καλύτερος alto σαξοφωνίστας μετά τον Charlie Parkerr. Σύντομα ο Pepper άρχισε να συνεργάζεται με τον Shorty Rogers και έγινε μέλος του "West Coast Sound Cool School" που οι κριτικοί επέμεναν πως ήταν η ΜΟΝΗ μουσική, που ξεπήδαγε απ' την περιοχή. Η σχέση του μ' αυτούς έφερε στον Pepper αναγνώριση και εμπορική επιτυχία. Παρόλ' αυτά, συχνά γελούσε και ο ίδιος μ' αυτή τη «διάκριση».

Μερικοί από τους μαύρους συνεργάτες του νόμιζαν ότι ο Pepper ανήκε στο κύκλωμα του "West Coast Sound Cool School". Στα μέσα της δεκαετίας του 1950 στις ηχογραφήσεις για το L.P. "Art Pepper Meets the Rhythm Section" για την εταιρία Conte-

mporagy, ηχογράφησε μ' ένα γκρουπ που συνόδεψε τον Miles Davis και το αποτελούσαν οι Red Garland, Paul Chambers και Philly Joe Jones. Αρχικά υπήρχε κάποια ένταση, επειδή οι λευκοί κριτικοί της τζαζ συχνά αγνοούσαν την «εξωτερική» δουλειά πολλών μαύρων, ντόπιων καλλιτεχνών στο L.A. όπως ο Ornette Coleman και ο Don Cherry.

Την εποχή που δούλευε με τον Kenton, άρχισε ο κατήφορος του Pepper στα ναρκωτικά. Μια άγνωστου ονόματος τραγουδίστρια που ήταν στο συγκρότημα του έμαθε την ηρωίνη και από τότε η πρέζα διαφέντευε τη ζωή του. Για μεγάλες περιόδους στα τέλη της δεκαετίας του 1950 και για το μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας του 1960 ο Pepper μπήκε στο περιθώριο του κόσμου της τζαζ. Διαλέγοντας σαν καταφύγιο τα ναρκωτικά αντί της μουσικής περνά τον καιρό του τότε τριγυρνώντας στο ανατολικό Λος Άντζελες και πότε στις φυλακές της πόλης. Όταν αργότερα αρνήθηκε να μαρτυρήσει τους συνδέσμους του, τον έστειλαν στις φυλακές του San Quentin. Σήμερα φαίνεται απίστευτο, αλλά ο Pepper έκανε συνολικά εννιά χρόνια φυλακή από καταδίκες για ναρκωτικά, σε διάφορα χρονικά διαστήματα από το 1952 ως το 1966.

Σ' αυτή τη δύσκολη περίοδο ο Lester Koenig, ο άνθρωπος που ο Pepper ονόμαζε «πατέρα», τον βοήθησε ανυπολόγιστα. Ιδρυτής και ο άνθρωπος πίσω από κάθε δραστηριότητα της δισκογραφικής εταιρίας "Contemporary Records", ο Koenig βοήθησε τον Pepper σε αμέτρητα στραβοπατήματά του ενισχύοντας τον με 100 δολάρια σήμερα, 300 αύριο, χωρίς ερωτήσεις ή δεσμεύσεις. Προφανώς ο Koenig

συμμεριζόταν την αντικομορμιστική άποψη του Pepper αφού και ο ίδιος είχε αρνηθεί να κατονομάσει συνεργάτες του σαν «κομμουνιστές» στην επιτροπή του Mc Carthy και γι' αυτό μπήκε στη «μαύρη λίστα» πράγμα που του κατέστρεψε την επιτυχημένη καριέρα του στον κινηματογράφο.

Από το 1953 μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1970, οπότε και υπογράψε στην Galaxy, ο Pepper κατάφερε με κάποιο τρόπο να ηχογραφήσει στην Contemporary τέτοια κλασικά άλμπουμς όπως τα "Gettin Together", "Smack Up", "Intensity", "The Way it was", "Living Legend", "The Trip", "No Limit", και το βραβευμένο τριπλό live "Thursday, Friday and Saturday Night(s) at the Village Vanguard".

Από αυτή τη «χαμένη» περίοδο της ζωής του, ο Pepper θυμάται μια συνάντηση με τον John Coltrane. Το μήνυμα του Coltrane τον εντυπωσίασε αν και την εποχή εκείνη αρνιόταν να το παραδεχτεί. «Ο Miles είχε έρθει με το συγκρότημα της εποχής του Kind of Blue. Έτσι ο Trane ήταν μαζί με τον Miles στο κλάμπ όπου εργαζόταν η δεύτερη γυναίκα μου κι εγώ πήγαινα όλο και νωρίτερα για να την περιμένω να σχολάσει».

«Λοιπόν, υπήρχε μια αμοιβαία έλξη μεταξύ μας. Σαν νάταν γραφτό να συναντηθούμε. Είχε ένα σχεδόν μαγικό άγγιγμα. Έτσι μια φορά μούπε «Καταλαβαίνεις τι κάνεις; Ο θεός σουδωσε ένα χάρισμα. Δεν είναι δικό σου να το κάνεις ότι θέλεις. Εάν συνεχίσεις έτσι όπως πας τώρα, θα το καταστρέψεις. Και αυτό δεν πρόκειται να σου βγει σε καλό. Εξ άλλου, τι θα γίνει με τον κόσμο;». Με τρόμαξε. Ύστερα είπε. «Κι εγώ τα πέρασα αυτά». Χρησιμοποιούσε ηρωίνη όταν έπαιζε πρώτο σαξόφωνο στη μπάντα του Dizzy. «Έχεις μια αποστολή», μούπε. «Ο λόγος που σου δόθηκε αυτό το χάρισμα ήταν για να το μοιραστείς με τους άλλους ανθρώπους. Για να τους κάνεις ευτυχισμένους ή δυστυχισμένους, κάτι τέλος πάντων. Αυτός είναι ο προορισμός σου!» Αυτό δεν το ξέχασα ποτέ».

Στα δύσκολα χρόνια των ναρκωτικών ο Pepper κατάφερε να διατηρήσει την ευθυκρισία και περηφάνεια του. Παίζοντας σε γάμους και σε μπαρ όπου ο κόσμος του υποδείκνυε με βάρβαρο τρόπο τι να παίζει όταν αυτός αυτοσχεδίαζε, σιγά-σιγά απογοητεύθηκε τόσο πολύ που εγκατάλειψε το πνευστό του και δούλεψε σαν λογιστής σ' ένα μικρό φούρνο στη Βενετία.

Στο Synanon όπου βρέθηκε για αποτοξίνωση, γνώρισε την τελευταία του γυναίκα, τη Laurie Miller που της χρωστάει τη σωτηρία του. Υπήρξε η μάνατζέρ του η λογίστριά του, η διαφημιστριά του, η ακούραστη οπαδός του. Για τις κοπιαστικές ώρες που έχασε ο Pepper ηχογραφώντας σε διάφορα στούντιο, αρκούμενος σε προκαταβολές για να ικανοποιεί την ανάγκη του για ναρκωτικά, η γυναίκα του ανάγκασε τις εταιρείες να του πληρώσουν τα δικαιώματά του από τα άλμπουμς που πουλήθηκαν. Ακόμα η Laurie τον κατάφερε να ξαναρχίσει τις περιοδείες. Βοήθησε στις διαπραγματεύσεις για την πρώτη του τουρνέ στην Ιαπωνία. Η υποδοχή ήρωα που επιστρέφει που του επιφύλαξαν οι γιαπωνέζοι θαυμαστές του άφησαν εκπληκτο

και σήμερα ακόμα. Τα τελευταία δύο χρόνια ψηφίστηκε σαν «Τζαζίστας της Χρονιάς» από το έγκυρο Γιαπωνέζικο περιοδικό "Swing Journal".

Όποτε έπαιζε ο Pepper κάπου ένοιωθε ανήσυχος. Θα ερχόταν κόσμος; Θα έπαιζε ο ίδιος όσο πιο καλά μπορούσε; Θα έβγαζε λεφτά το κλάμπ; Παρ' όλο το ταλέντο του ήταν τόσο νευρικός όσο κι ένας πρωτάρης ηθοποιός. Τους φόβους του αυτούς τους διέλυσε μια πρόσφατη συναυλία του στου Donte όπου δεν έπεφτε καρφίτσα απ' το συνωστισμό. Ανάμεσα σε αστεία για την αμαρτωλή κοινωνία της τζαζ και το κόψιμο του τσιγάρου ο μεγάλος σαξοφωνίστας τα έδινε όλα σε κομμάτια όπως τα "Cherokee", "Blues for Blanche" (η όμορφη αν και τρελλούτσικη γάτα του), το πολύ ρυθμικό "Everything Happens to Me" και το παραδοσιακό "Going Home" παιγμένο με το κλαρινέτο. Το πρώτης τάξης συγκρότημά του αποτελούσαν ο Carl Burnett στα ντραμς, ο David Williams στο μπάσο και ο George Cables στο πιάνο.

Η ειρωνεία στην όλη υπόθεση είναι ότι ο Pepper πέθανε, όταν πια όλα του πήγαιναν βολικά. Τουλάχιστον όμως έφυγε στα πάνω του.

Πράγματι, η τιμιότητά του τον έκανε να ψάχνει για τη σωστή φράση που θα χαρακτήριζε το πλήθος των αγώνων του για την επιβίωση. Συχνά τα λόγια του ηχούσαν όμοια με το παίξιμό του. Κοφτές, στακάτες κουβέντες. «Καταλαβαίνω ότι έγιναν πολλά πράγματα. Και καμιά φορά εύχομαι να συναντούσα νωρίτερα τη Laurie αλλά δεν είχε φτάσει ακόμα τότε ο καιρός. Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή. Ξέρεις το κομμάτι του Bird, "Now's the Time". Αληθινά τότε δεν καταλάβαινα όλη την έκταση της σημασίας του. Δεν ξέρω πόσα πολλά εννοούσε (ο Bird) μ' αυτό, αλλά αφού το καταλάβεις μπορείς να χαράξεις τη ζωή σου και τα αισθήματά σου πάνω του».

Ναι, τώρα είναι ο καιρός».

Απόδοση στα ελληνικά : ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

«ΣΤΟΠ»

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΟΥ

ΤΗΛ: 3461266 - 3471689

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΙΡΗ
ΖΑΜΠΕΤΑΣ ΛΙΝΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΛΑ·Ι·ΤΖΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΣΑΓΙΩΡ
και άλλοι εκλεκτοί καλλιτέχνες

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Α. ΞΑΝΘΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΗ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ
(ACBA)

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ
(ACBA)

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΤΟ ΣΜΥΡΝΕΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ 1922.
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΡΕΜΠΕΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

SPHINX - SPHINX
(ACBA)

SPHINX
ΕΠΤΑ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
(ACBA)

ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΙΑΝΟΕΠΑΦΕΣ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

ΦΛΩΡΟΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΝΖΡΡΤ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

Σ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

POP ELEVEN

ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868

ΚΕΝΤΡΟ Γ. ΣΑΜΠΑΝΗ
ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΗΜ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ - ΑΝΘΙΠΠΗ - Α.ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΡΟΥ - ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΛΑΪΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ:

μπουζούκι:	ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
μπουζούκι:	ΔΗΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
βιολί:	ΑΛ. ΑΡΑΠΑΚΗΣ
κλαρίνο:	ΚΥΡ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ακκορντεόν:	ΛΑΖ. ΚΟΥΛΑΞΙΖΗΣ
κιθάρα:	ΝΙΚ. ΣΑΜΠΑΤΖΙΩΤΗΣ
κόντρα μπάσο:	ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΑΠΗΤΟΣ
κρουστά:	ΧΡ. ΤΣΟΛΑΚΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Αγ. Λουκά 45 Πατήσια τηλ. 22.83.440 - 20.24.480